

TRUYỆN NGẮN HAY SƯU TẬP: NGÀY CÀ CHA

NGÀY CÀ CHA

Một ngày, anh hẹn chị ra quán cà phê trước nhà ga chính của thành phố Bremen.

Câu đầu tiên khi gặp anh, chị nói trong sự cáu gắt:

– Ông lại bán xe rồi hay sao mà đi tàu lên đây?

Anh cúi đầu trả lời lí nhí trong hờn:

– Ừ thì bán rồi, vì cũng không có nhu cầu lắm!

Chị sầm mặt xuống:

– Ông lúc nào cũng vậy, suốt đời không góc đầu lên được. Hẹn tôi ra đây có chuyện gì vậy?

Khó khăn lắm anh mới có thể nói với chị điếu mà anh muốn nhờ.

Chị cũng khó khăn lắm mới có thể trả lời từ chối:

– Nhưng mà gia đình tôi đang yên lành, nếu đưa con bé vào sẽ chẳng còn được bình yên nữa!

Anh năn nỉ, nhưng thật sự là anh rất bối rối:

– Con bé đã đến tuổi dậy thì, anh là đàn ông, không thể gặn gữ và dạy dỗ chu đáo cho nó được. Anh chưa bao giờ cầu xin em điếu gì, chị lớn này thôi. Chị cần nửa năm hay vài ba tháng gì cũng được. Em là phụ nữ em gặn nó, em hướng dẫn và khuyên bảo nó trong một thời gian để nó tập làm quen với cuộc sống của một thiếu nữ, sau đó anh sẽ lại đón nó về.

Chị thở dài:

– Ông lúc nào cũng mang xui xẻo cho tôi. Thôi được rồi, ông về

đi, để tôi về bàn lại với chúng tôi đã. Có gì tôi sẽ gọi điện thông báo cho ông sau.

Anh nhìn chị với ánh mắt đầy hàm ơn. Anh đứng dậy, cúi xuống như có lỗi, tiễn chị ra xe rồi thò dài, lúi lúi bước vào nhà ga đón tàu trở lại Hamburg.

.....

Anh và chị trước kia là vợ chồng.

Họ yêu nhau từ hồi còn học phổ thông. Anh đi lao động xuất khẩu ở Đông Đức.

Chị theo học Đại Học Sư Phạm Hà Nội

Ngày bức tường Berlin sụp đổ, anh chạy sang phía Tây Đức.

Chị tốt nghiệp đại học, về làm giáo viên cấp 3 huyện Thái Thụy, Thái Bình. Họ vẫn liên lạc và chờ đợi nhau.

Khi đã có giấy tờ cư trú hợp lệ, anh về làm đám cưới với chị, rồi làm thủ tục đón chị sang Đức.

Vừa sang Đức, thấy bạn bè anh ai cũng thành đạt, đa số ai cũng có nhà hàng, hay cửa tiệm buôn

bán, chỉ có anh là vẫn còn đi làm phụ bếp thuê cho người ta.

Chị trách anh vô dụng.

Anh không nói gì, chỉ hơi buồn vì chị không hiểu:

Để có đủ tiền bạc và điều kiện lo thủ tục cho chị sang được đây, anh đã vất vả tiết kiệm mấy năm trời mới được. Chỉ vì vậy mà anh đã không dám mạo hiểm ra làm ăn.

“Đồ cù lùn, đồ đàn ông vô dụng...”

đó là câu nói của miệng chị dành cho anh, sau khi anh và chị có bé Hương.

Bé Hương sinh thiêu tháng, phải nuôi lòng kính đôn hơn nửa năm mới được về nhà.

Khi bác sĩ thông báo cho vợ chồng anh biết bé Hương bị thiêu nặng bẩm sinh.

Giông tố bất đầu thực sự nổi lên từ đó: Chị trách anh, đôn một đứa con cũng không làm cho ra hên thì hễ làm được gì chứ.

Anh ngậm đôn nuốt cay nhận lỗi về mình và đôn hết tình thương cho đứa con gái xấu số.

Bé Hương được 3 tuổi, chị muôn ly dị với anh.

Chị nói, ông buông tha cho tôi, sống với ông đời tôi coi như tàn.

Anh đôn ý vì anh biết chị nói đúng. Anh là người chậm chạp, không có chí kiển và không có chí tiến thân, sống an phận thủ thường. Nêu cứ ràng buộc sẽ làm khổ chị.

Bé Hương 3 tuổi mà chưa biết nói.

Chị cũng rất thương con, nhưng vì bận bịu làm ăn nên việc chăm sóc con bé hễ hễ là do anh làm. Vì vậy mà con bé quăn quít bở hơn mẹ.

Biết vậy nên chị cũng rất yên tâm và nhẹ nhõm nhường quăn nuôi dưỡng con bé cho anh khi làm thủ tục ly hôn.

Ly dị được gần 1 năm thì chị tái giá.

Chị sinh thêm một đứa con trai với người chồng mới.

Thành phố Bremen là thành phố nh. Người Việt ở đó hễ như đôn biết nhau.

Chị cảm thấy khó chịu khi thỉnh thoảng bắt gặp cha con anh đi mua sắm trên phố.

Chị gặp anh và nói với anh điếu đó. Anh biết ý chị nên chuyển

và Hamburg sinh sống.

Thậm thoát đó mà giờ đây con bé đã sắp trở thành một thiếu nữ.

Tuy chị không biết cụ thể thế nào.

Chị chắc hiểu, dù con bé lớn lên trong tất nạn hăm hiu nhưng anh rất thương nó.

Chị cũng biết con bé gặp vấn đề trong giao tiếp, phải đi học trường khuyết tật. Nhưng con bé rất ngoan.

Anh cũng không phải vất vả vì nó nhiều.

Nó bị bệnh thiếu năng, trí tuệ hạn chế, phát âm khó khăn. Tuy vậy nó vẫn biết tự chăm sóc mình trong sinh hoạt cá nhân. Thậm chí nó còn biết giúp anh một số công việc vặt vãnh trong nhà...

.....

Chính chị đã đồng ý cho chị đón con bé về tạm sống với chị vài tháng, với điều kiện trong thời gian con bé về sống chung với vợ chồng chị, anh không được ghé thăm.

Chị cũng muốn thế, vì chị cảm thấy hơi thẹn khi phải tiếp xúc với vẻ mặt đờn đờn dài dãi của anh.

Vợ chồng chị đã mua nhà.

Nhà rộng, nên con bé được ở riêng một phòng.

Chị đã xin cho con bé theo học tạm thời ở một trường khuyết tật gần nhà. Con bé tự đi đến trường và tự về được.

Đi học về, nó cứ thui thủi một mình trong phòng. Đứa em trai cùng mẹ của nó, cũng như mẹ nó và bố dượng nó rất ít khi quan tâm đến nó.

Niềm vui duy nhất của nó là chờ điện thoại của bố.

Nó phát âm không chuẩn và nói rất khó khăn, nên hầu như nó chỉ nghe bố nói chuyện. Bố dặn dò nó rất nhiều và thỉnh thoảng còn

hát cho nó nghe.

Em trai nó học thêm piano, nên nhà mẹ nó có cái đàn piano rất đẹp ở phòng khách.

Có lần nó sờ và bấm bấm vài nốt.

Mẹ mong nó không được phá đàn của em. Nên từ đó nó không dám đụng đến nữa.

Có hôm anh gọi điện thoại cho nó, nó nghèn nghẹn nói lồm bồm:

“...đàn... đàn...klavia...con mu...n...” Anh thò dài và hát cho nó nghe.

Tháng đầu, hầu như ngày nào anh cũng gọi điện thoại cho nó.

Rồi thưa d...n, thưa d...n....

Cho đến một ngày anh không gọi cho nó nữa.

Sau một tuần đằng đặng không nghe anh gọi điện thoại. Con bé b...n ăn và nằm bẹp ở nhà không đi học.

Chị không biết gì cứ mong nó gọi chúng.

Một đêm, chị bỗng bật choàng dậy khi nghe tiếng đàn piano vang lên.

Chị chạy ra phòng khách, thấy con bé đang ng...i đánh đàn say sưa.

Nó vừa đánh vừa hát thì th...m trong miệng.

Chị cứ há h...c m...m ra kinh ngạc.

Chị không thể tưởng tượng nổi là con bé chơi piano điêu luyện như vậy.

Chị chợt nhớ ra, đã có lần anh nói với chị, con bé ở trường khuyến khích có học đàn piano, cô giáo khen con bé có năng khiếu. Lần đó chị tưởng anh kể chuyện lấy lòng nên chị không quan tâm.

Chị đứng gón sau lưng nó, và lặng lẽ ngắm nhìn nó đánh đàn. Chị cúi xuống và lắng nghe con bé hát thắm thì cái gì... Và chị sờn cổ da gà, khi chị nghe con bé hát rõ ràng từng tiếng một,

mà lại là hát bằng tiếng Việt hân hoan: "...Nhớ những năm xa xưa ngày cha đã già với bao sầu lo... sống với cha êm như làn mây trắng... Nhớ đến năm xưa còn bé, đêm đêm vỗ cha hôn chúng con...với tháng năm nhanh tựa gió..."

Ôi cha già đi, cha biết không..."

Chị vòng tay ra trước cổ nó và ôm nó vào lòng.

Lần đầu tiên chị ôm nó âu yếm như vậy. Chị thấy tay mình ấm áp.

Nó ngừng đàn đưa tay lên ôm chặt tay mẹ vào lồng ngực.

Nó khóc.

Chị xoay vai nó lại, nhìn vào khuôn mặt đỏm đìa nước mắt của nó.

Nó chìa cho chị một tờ giấy giấy khổ A4 đã gợn như nhàu nát.

Chị cầm tờ giấy và chăm chú đọc, rồi hỏi, con biết không con bị ung thư lâu chưa.

Nó chìa bốn ngón tay ra trước mặt mẹ. Chị hỏi, bốn tháng rồi không.

Nó gật đầu.

Chị nhìn chăm chăm vào tờ giấy, và từ từ ngói sụp xuống nền nhà, rũ rượi thê thảm.

Con bé hét hoảng đến bên mẹ, ôm mẹ vào lòng, vuốt mặt mẹ, rồi vừa ấp úng nói vừa ra hiệu cho mẹ.

Đại ý là nó diễn đạt rằng:

– Bà lên ở trên Thiên Đường rồi, mẹ yên tâm, con đã xin vào

nội trú ở trường dưới Hamburg, ngày mai con sẽ về dưới đó, con không ở lại đây lâu để làm phiền mẹ và em đâu, con về ở tạm đây là vì bố muốn thế, bố muốn mình ra đi được nhẹ nhàng và yên tâm là có mẹ ở bên con.

(Đoàn Đức)

Người fb Lê Trung Thận